

sade alla, mõned pââwad fôrmetuse ja rânga tõõt kâtte âra.

Pââwad, nâdalid ja kuud lâksiwad nenda hirmsa piinamiște all mõõda, ja kui mitte üks teist wabaduse lootusega trôðstinud 'poleks, siis oleksiwad kõik hâda ja waewa kâtte otsa saanud; sellegi pârast suriwad iga pââw palju fange palawuse, alwa toidu ja piimajate kâtte âra, kellede kõige suurem rôðm oli, oma ohvrid piinata ja waewato. Kord korralt jâi õnnetumate orw ikka wâhemaks ja kahanes kõkku kuni wiie pââle, ja needgi soowissiwad ennemine surma, kui et veel kaueminne kânnatada tahtsiwad.

Sââl juhtus midagi, mis nende wiie wae-
watud inimesele wabadust sinkis ja neid or-
japõlwest, sest raud-ahjust ârapââstis.

Kas 'pole iga loomal kõigesuurem õnn,
waba olla, ja kas ta ei rôðmusta juba sün-
dimisest saadik ennast wabaduse üle? Seda
enam on seda inimesele tarvis, sest tema sei-
sab palju ülema järge pââl, kui loom.

Ühel pââwal tuli üks looduse-tundja Zei-

lon'i saarelt sinna, kellel sââl üks išandus oli, ja leidis nende wiie walge orjade seas ühte oma kooli sôbmadest. Mõlemate rôðm oli suur, ja et seda ôjeti ülešnâidata wôiks, ostis looduse-tundja need wiis õnnetumad wabaks.

Nûud oliwad n'ad mitme pitka aastade järele jâlle wabad n'agu linnud taewa all, ja nende esimene tõõt oli pôlwili mahalangeda ja Jumalat tânada. Wôib olla, et mõni neist oma elu sees ehk alles esimestkorda tõeliku ja kahetsewa sôdamega seda tegi.

Paremate riitetega ja natuke seahaga, mis lahtiostja neile andis, leidsiwad nemad warfi üht laewa, kes neid nende kaua taga leinatud isamaale wiis ja kus n'ad nûud kui truuid ðiguse 'nôudjad alamad igast ühest armastadi, kes neid tundis.

Sest ilusast laewast „Norwill“ 'pole pârast midagi enam kuulduud ja jâi oma peremehele igaveste kadunuks.